

[Jørgen Estrup]

holdt trit med indtjeningen blandt de erhvervsaktive, nu forsvinder. Eller rettere sagt, den forsvinder forhåbentlig ikke – hvis flertallet kan holde.

Meldingerne fra Socialdemokratiet og SF var positive, men dog ikke ubetinget positive, så indtil videre må jeg sige, at jeg håber og tror på, at vi kan finde et flertal. Men vi kan altså ikke 100 pct. være sikker på, at vi kan holde fast i forsikringsprincippet. Regeringspartierne har i hvert fald meddelt, at forsikringsprincippet ikke er tilstrækkelig væsentligt til, at man vil sætte noget ind på det.

Jeg skal føje nogle enkelte bemærkninger til hr. Kaj Poulsens ordførertale, som jeg synes var imødekommende, og som jeg derfor takker for. Jeg vil gerne sige i den forbindelse, at vi er fuldstændig åbne over for spørgsmålet om, efter hvilken reguleringsmetode man skal tage højde for lønudviklingen. Det er ikke afgørende for os. Det afgørende for os er, at man får en rimelig fornuftig regulering, som sker i overensstemmelse med et pristal, som kan konstateres løbende, og som sikrer, at der netop bliver kompensation for udviklingen i reallønnen og ikke – og det er så et svar til fru Lilli Gyldenkilde – overkompensation. Det er et af de problemer, som ligger i den gamle reguleringsmetode, at man i visse situationer faktisk gav en højere kompensation til dagpengemodtagere end det, der svarede til reallønnen på det arbejdsmarked, som dagpengene skulle indrette sig efter. Jeg synes ikke, vi skal tilbage til den situation. Jeg synes netop, vi skal sikre den direkte forbindelse mellem dagpengesatserne og udviklingen i reallønnen.

Hr. Svend Åge Petersen spurgte mig, hvad dette forslag ville koste statskassen, og det spørgsmål vil jeg så henvise til arbejdsministeren, for arbejdsministeren har allerede givet svaret. Jeg forstod godt, at arbejdsministeren var ked af det på det tidspunkt, for det er klart, at i en situation, hvor landet er i vanskeligheder, og hvor økonomien er anstrengt, stiger reallønnen ikke for de erhvervsaktive, og det, dette forslag sikrer, er, at det gør den altså heller ikke for dagpengemodtagerne. Det må vel egentlig siges at være rimeligt og forstandigt. Det er på den måde, man sikrer, at der kan være sammenhæng mellem statsudgifterne og landets samlede økonomi. Så jeg tror, at jeg vil bede hr. Svend Åge Petersen snakke med arbejds-

ministeren. Jeg tror, arbejdsministeren udmærket er i stand til at svare, og jeg kan helt tilslutte mig det, der blev sagt fra arbejdsministerens side.

Derudover skal jeg blot sige både til hr. Bollmann, til hr. Bjørn Elmquist og til hr. Glønborg, som i skiftende omfang gav udtryk for frygt for automatikken og ingen argumenter havde, at jeg vil foreslå de pågældende, at de overvejer endnu en gang, om forsikringsprincippet virkelig er så lidt værd for dansk arbejdsmarkedspolitik, at det er tilstrækkeligt at begrave det i en helt udefineret frygt for en automatik, som forslaget ikke rummer. Der er nemlig ikke tale om en automatik i den forstand, at vi kan få afsmitning fra arbejdsmarkedets lønudvikling til dagpengesatserne og tilbage igen, og det er det, der er det afgørende i den sammenhæng.

Jeg håber som sagt, vi kan finde et flertal i udvalget, og jeg skal gerne give mit bidrag til det. Jeg synes, der var nogle positive tanker både fra S og SF, og skal derfor håbe på, at vi kan få en hurtig behandling af forslaget.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Hr. Berlau har ordet takket være formandens enorme nåde.

Berlau (FK):

Jeg takker mange gange.

Med baggrund i den diskussion, vi havde i Folketinget i går, hvor partiet Fælles Kurs forsøgte at få folketingsmedlemmerne til at tage arbejdsløsheden alvorligt, vender vi os i dag til en anden del af den alvorlige situation, som de arbejdsløse befinder sig i. Vi er selvfølgelig dybt skuffede over, at Folketingets partier i går ikke kunne tage sig sammen til at udvise den nødvendige respekt for de arbejdsløse og sørge for at tage politiske initiativer med henblik på at afhjælpe situationen og sætte folk i arbejde.

Et forsøg fra De Radikale – for måske at gøre afbigt for denne situation – opstår så i dag, hvor vi behandler et radikalt forslag til i det mindste at sørge for, at de arbejdsløse får så mange penge mellem fingrene, at de ikke fristes til at stjæle i de private kassers virksomheder i landet.

Vi er naturligvis positivt indstillet over for, at man forsøger at gøre noget sådant, men vil godt pege på, at det er aldeles utilstrækkeligt. Der er brug for langt større økonomiske kompensatio-